

let her er skyld i krigen i Jugoslavien. Det ved jeg selvfølgelig godt at fru Birthe Rønn Hornbech ikke mener. Det konstaterer jeg bare. Der var ret meget pusten op her. Men det kan også være, Venstre har brug for det.

Der var én mangel. Det er den, jeg interesserer mig for, fordi Venstres ordfører jo interesserede sig meget for reaktioner i perioden her. Jeg har glædet mig over flere ting i perioden siden sidste debat, men den, jeg vil nævne her, forekom en aften, da jeg sad og så fjernsyn, og hvem dukkede frem på fjernsynsskærmen? En række Venstreborgmestre, som kom frem med et ægte humanitært synspunkt, en række Venstreborgmestre, som sagde, de var uenige i den linje, der var kørt her, og at man skulle køre en anden linje i forhold til de bosniske flygtninge.

Det synes jeg var opmuntrende, for det kræfter for mig, at holdningen i den danske befolkning er sådan, at der er ganske stor forståelse for, at et samfund som det danske ikke skal lade folk sidde i flygtningelejre år efter år – det er, hvad den her sag handler om – for det synes et flertal ikke at vi skal, og derfor vedtager vi loven her, som kan give de bosniske flygtninge den tryghed og dermed også den frist, som ligger i loven, så de kan få søgt om asyl, hvis de vil.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil svare på det, jeg kan nå.

Fru Dorte Bennedsen spurgte, hvad jeg mente med, at familiesammenføringsreglerne gik langt ud over hensynet til familiens enhed. Jamen det er der mange socialdemokratiske borgmestre der ved noget om, for det, det jo drejer sig om, er, at mennesker fra visse områder i verden rejser tilbage til hjemlandet og henter ægtefæller hertil. Det mener vi ikke er nødvendigt.

Vi mener, familiesammenføringsreglerne skal tjene til at beskytte den allerede bestående samlevende families enhed. Det har vi sagt gang på gang; men det, vi kan se af udviklingen de sidste 10 år, er jo, at den største indvandrerpopulation på trods af indvanderstop er blevet fordoblet i løbet af 10 år, og det er ikke hensynet til familiens enhed, der har talt for det.

Så bliver det sagt, at kommunernes forhold ikke ændres ved denne lov. Nej, det er jeg også bange for. Med den attitude, indenrigsministeren har vist i juleferien, må man frygte, at der ikke er noget, der er ændret. Indenrigsministeren vil stadig væk ikke tale med kommunerne, og det kan man desværre ikke lovgive om – en

indenrigsminister, der ikke vil være indenrigsminister.

Så siger hr. Keld Albrechtsen, at vi bruger de danske boligproblemer som våben. Nej, vi forsøger at beskrive virkeligheden, og vi forsøger at beskrive danskernes bekymring. Jeg taler om dem, der har stået i boligkø i masser af år, og dem, der er hjemløse og slet ikke kan finde en bolig.

Så spurgte hr. Arne Melchior, om denne lov medfører ændringer med hensyn til, hvad der skal bruges af boliger, arbejdspladser osv. Jeg må sige til hr. Arne Melchior, at det kan jeg ikke svare på, for jeg har overhovedet ikke fået at vide, hvor mange boliger indenrigsministeren skønner at der er brug for.

Indenrigsministerens svar svinger efter, om hun bliver spurgt i radioen eller i Folketinget, hvor hun taler under ministeransvar.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu vil jeg starte med at komme med en meget personlig bemærkning til fru Birthe Rønn Hornbechs forrige indlæg. Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at folk, der havde arbejdet i det tidligere Jugoslavien eller havde kørt med nødhjælp eller havde været soldat og den slags ting, følte sig forhånet af den danske politik.

Det kan jeg ikke forstå. Jeg har selv været med til at lave nødhjælpsarbejde i det tidligere Jugoslavien, og jeg føler mig ikke forhånet af, at vi i Danmark behandler de bosniske krigsflygtninge ordentligt.

Jeg vil sige snarere tværtimod, for jeg kan fortælle fru Birthe Rønn Hornbech, at når man har været i Mostar, og når man har kørt turen fra Mostar op til Tuzla gennem landsbyerne og oplevet, hvordan befolkningen lever, og oplevet, hvordan den ikke lever, så forstår man godt, at der er et behov for, at vi her i Danmark behandler bosniske krigsflygtninge ordentligt. Det har man ikke noget problem med.

Så derfor rent personligt til fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg er ikke en af dem, der føler sig forhånet. Jeg kender mange andre, som ikke føler sig forhånet. Jeg kunne måske godt tænke mig, at fru Birthe Rønn Hornbech også i denne her sag dokumenterede, hvem det egentlig er, der føler sig forhånet.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er, som om Enhedslisten skal have patent